

Arrest

nr. 120 838 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. SMEETS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Baba Qoo, gelegen in het district Balkh in de gelijknamige Afghaanse provincie. U bent de zoon van een Pathaanse vader en een Tadzjiekse moeder. U verklaart 18 jaar oud te zijn en hangt het soennitische geloof aan.

U was nog een kleuter toen uw beide ouders al waren overleden. Na de dood van uw moeder nam haar broer u op in zijn gezin. Vanaf uw tienerjaren stond u twee keer per week met een eetkraam in een park in het districtscentrum van Balkh waar u versnaperingen verkocht aan marktgangers. Op een dag werd u daar benaderd door een persoon die zich voorstelde als S. A. (...). Hij was een lid van de taliban

en probeerde u te overtuigen om de weg van de jihad te volgen. Hij wou dat u de wapens zou opnemen tegen de Afghaanse overheid en de buitenlandse militaire aanwezigheid. Indien u akkoord ging, zou u 500 dollar per maand krijgen en naar een madrassa in Quetta worden gestuurd. Nadat u daar een opleiding had gevolgd zou u worden ingezet bij de jihad in Afghanistan. U antwoordde hierop dat u nog erg jong was en dat u tijd nodig had om die beslissing te nemen. Om de drie à vier maanden kwam S. A. (...) u opzoeken in het park. Telkens opnieuw herhaalde hij zijn voorstel, maar verwijzend naar uw jonge leeftijd slaagde u er iedere keer in om hem af te schepen.

Drie jaar nadat hij u voor het eerst had opgezocht, zei S. A. (...) dat hij u zou voorstellen aan een vriend van uw vader. Hij nam u mee in een auto. Jullie stopten in de buurt van een andere auto en S. A. (...) zei dat u naar die wagen moest gaan. Daar ontmoette u de talibancommandant Mullah Karim die u zei dat u hem deed denken aan uw vader. Hij vertelde u dat hij uw vader had gekend als een grote talibancommandant die bij gevechten in de jaren '90 was omgekomen. Hij zei dat u in staat zou zijn om de plaats van uw vader in te nemen en zijn naam te laten herleven. Vervolgens liet hij u gaan.

Nadien werd u aan uw kraam opnieuw opgezocht door S. A. (...). Hij zei dat u volwassen was geworden en dat u nu de plaats van uw vader kon innemen. Hij vertelde u tevens dat de taliban uw vader in Kandahar hadden begraven en dat hij vandaar afkomstig was. Toen u dit 's avonds aan uw oom vertelde, bevestigde hij het verhaal over uw vader. Omdat hij niet wilde dat u in de handen van de taliban zou vallen, huurde hij een winkel in de provinciehoofdstad Mazar-i-Sharif. Eind 2010, een drietal weken na het laatste bezoek van S. A. (...), nam u daar uw intrek en begon u die winkel uit te baten.

In de zomer van 2011 kreeg u in uw winkel plots het bezoek van S. A. (...) en een medestander. S. A. (...) zei dat u niet naar hem had geluisterd en u nog steeds geen beslissing had genomen. Omdat u de zoon was van een grote talibancommandant kreeg u toch nog een nieuwe kans. Indien u niet zou beslissen zou hij dat in uw plaats doen. Na dit bezoek dook u onder in het huis van de winkeleigenaar. Intussen probeerden uw oom en de winkeleigenaar een smokkelaar te regelen. Twee maanden later, op 23 oktober 2011, nam u het vliegtuig in Mazar-i-Sharif en vloog u naar Iran. Vervolgens reisde u via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. Op 5 maart 2012, één dag na uw aankomst in België, vroeg u hier asiel aan.

Na uw vertrek ontving uw oom twee brieven van de taliban waarin hij wordt aangemaand om u zo snel mogelijk naar hen te sturen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), twee (dreig)brieven van de taliban en twee verzendingsbewijzen uit Afghanistan.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten. U heeft evenmin aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de taliban waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u zich een jongere leeftijd aanmeet dan degene die u werkelijk heeft. Waar u zich op het moment van uw asielaanvraag 17 jaar oud verklaarde, wees een leeftijdsonderzoek op 9 maart 2012, vier dagen na uw asielaanvraag, uit dat uw leeftijd zeker hoger lag dan 18 jaar. Op basis van het onderzoek werd geconstateerd dat u toen minstens 21,3 jaar oud was en dat uw leeftijd waarschijnlijk nog hoger lag. De door u neergelegde taskara, waarmee u uw minderjarigheid op het moment van uw asielaanvraag probeert aan te tonen, kan geenszins uw door middel van een medisch onderzoek vastgestelde leeftijd wijzigen. Dit stuk is onvoldoende bewijskrachtig om zondermeer de vaststelling van het medisch onderzoek te weerleggen. Immers, uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde. Bijgevolg wijzigt deze taskara niets aan de conclusie van het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op vraag van de Dienst Voogdij.

Dat u zich een leeftijd hebt aangemeten die minstens vier jaar lager ligt dan uw werkelijke leeftijd en u vervolgens een document hebt voorgelegd om uw voorgewende leeftijd te staven, toont aan dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze hebt trachten te misleiden. Uw leeftijd speelt immers een cruciale rol in uw asielrelaas. U verklaarde dat u 13 of 14 jaar oud was toen u voor het eerst werd benaderd door S. A. (...) en dat u net door uw jonge leeftijd jarenlang uitstel hebt gekregen van de taliban om te beslissen of u in zou gaan op hun voorstel om de jihad te vervoegen (CGVS, p. 17-18). Aangezien u verklaart dat u drie jaar voor uw vertrek uit uw Afghanistan voor het eerst werd benaderd door de taliban en het vervolgens ongeveer een half jaar heeft geduurd vooraleer u in België bent aangekomen (CGVS, p. 15), dient het eerste bezoek van de taliban drieënhal jaar voor uw asielaanvraag te worden gesitueerd. Aangezien uit bovenstaande informatie blijkt dat u op het moment van uw asielaanvraag minstens 21,3 jaar oud was, dient logischerwijs te worden vastgesteld dat u op zijn minst 17,7 jaar oud was toen u voor het eerst door de taliban zou zijn benaderd. Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat de taliban u vervolgens omwille van uw 'jonge leeftijd' nog drie jaar lang uitstel zouden hebben gegeven "in de hoop dat u met hen jihad zou voeren op de dag dat u volwassen werd" (CGVS, p. 17). Door deze vaststellingen komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling te staan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de methode van S. A. (...) om u ervan te overtuigen om op vrijwillige basis zijn organisatie te vervoegen, op zijn minst opmerkelijk kan worden genoemd. Toen u werd gevraagd wat die man tegen u zei toen hij u voor het eerst benaderde, verklaarde u: "Hij kwam naar mij en zei dat hij S. A. (...) was, dat hij van de taliban was en dat hij mij wou uitnodigen om die weg te volgen. Hij zei dat ik niet mocht proberen om de overheid over hem te verwittigen want dat hij iedereen in het district Balkh kende en dat hij mij bij die rotonde zou onthoofden als hij het te weten kwam dat ik zoiets zou hebben gedaan" (CGVS, p. 15-16). Dat iemand die u probeert te overhalen om uit vrije wil bij zijn organisatie te komen, er reeds tijdens zijn introductie mee dreigt u publiekelijk te onthoofden indien u de autoriteiten over hem zou inlichten, lijkt een weinig realistische gang van zaken. De strategie om mogelijke rekruten tijdens de eerste ontmoeting meteen met de dood te bedreigen, zal hen immers eerder weggagen dan aantrekken en bijgevolg een contraproductief effect teweegbrengen.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw vader erg vaag zijn en bovendien van weinig consistentie getuigen. Zo verklaarde u dat u van de taliban had vernomen dat uw vader een grote talibancommandant was die oorspronkelijk afkomstig was uit Kandahar en die na zijn dood in die provincie werd begraven (CGVS, p. 10 en 14). U blijkt evenwel niet te weten wanneer uw vader van Kandahar naar Balkh is verhuisd, noch bent u op de hoogte van de achterliggende reden van zijn verhuis. Gevraagd wanneer uw vader bij de taliban is gegaan, kunt u enkel medelen dat hij dit vroeger heeft gedaan. U verklaart zelfs letterlijk niets over zijn leven te weten (CGVS, p. 9-10). Voorts bent u er evenmin van op de hoogte uit welk dorp in Kandahar uw vader precies afkomstig is. Hiernaar gevraagd blijkt u zelfs niet te weten uit welk district uw vader komt (CGVS, p. 21). Aangezien het verleden van uw vader aan de grondslag ligt van uw problemen met de taliban, kan op zijn minst van u worden verwacht dat u hierover enige concrete informatie zou kunnen medelen. Dat u hiertoe niet in staat blijkt, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de manier waarop u informatie hebt verkregen over het beweerde talibanverleden van uw vader, van bijzonder weinig consistentie getuigen. Toen u aanvankelijk werd gevraagd of u zich nooit bij uw oom had geïnformeerd over uw vader, verklaarde u dat u dat niet aan hem gevraagd omdat het u niet interesseerde te weten of uw vader nog in leven was, waar hij zich bevond of waar hij zich mee bezighield. Enkel toen het incident met de taliban plaatsvond zou u bij uw oom naar uw vader hebben geïnformeerd en toen zou hij u louter hebben verteld dat uw vader afkomstig was uit Kandahar. Gevraagd wanneer u had vernomen dat uw vader bij de taliban was, verklaarde u dat dit gebeurde toen S. A. (...) de laatste keer naar het district Balkh is gekomen (CGVS, p. 10). Toen u aan het einde van gehoor werd gevraagd waarom S. A. (...) drie jaar heeft gewacht om u mee te delen dat uw vader bij de taliban was, verklaarde u dat hij dat al bij zijn eerste bezoek had verteld, maar dat u pas bij zijn laatste bezoek in het district Balkh hebt vernomen dat uw vader een hoge talibancommandant is geweest (CGVS, p. 22-23). Toen u vervolgens werd gevraagd wanneer u voor het eerst met uw oom hebt gesproken over het talibanverleden van uw vader, verklaarde u dat dit gebeurde na uw gesprek met Mullah Karim. Toen u vervolgens de logische vraag werd gesteld waarom u drie jaar hebt gewacht om de verhalen over het talibanverleden van uw vader te verifiëren bij uw oom, verklaarde u plots dat u hem daar reeds vroeger op had aangesproken en dat hij u toen had verteld dat uw vader een jihadist was (CGVS, p. 23). Dat u verschillende inconsistente verklaringen hebt afgelegd over het tijdstip waarop u informatie over het talibanverleden van uw vader

hebt gekregen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien is uw bewering dat S. A. (...) reeds bij jullie eerste ontmoeting over het talibanverleden van uw vader zou hebben gesproken, moeilijk in overeenstemming te brengen met uw bijzonder beperkte kennis over de activiteiten van uw vader bij de taliban (CGVS, p. 21-22). Indien u reeds drie jaar voor uw vertrek wist dat uw vader bij de taliban had gevochten, is het bijzonder opmerkelijk dat u tijdens uw gesprekken met uw oom en S. A. (...) niet meer kennis over het leven van uw vader zou hebben verzameld. Te meer daar u verklaarde dat uw vader na zijn huwelijk met uw moeder steeds bij uw oom heeft gewoond (CGVS, p. 19).

Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat u tijdens uw asielaanvraag op de DVZ (DVZ) met geen woord over het talibanverleden van uw vader hebt gerept. Nochtans is doorheen het gehoor op het CGVS gebleken dat het verleden van uw vader een cruciaal element is in uw asielaanvraag. Gevraagd waarom u op de DVZ nergens hebt vermeld dat uw vader een talibancommandant was, verklaarde u dat u toen alles in het kort moest vertellen en dat u geen tijd kreeg om dit mee te delen (CGVS, p. 21). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u tijdens uw asielaanvraag verschillende details hebt vermeld, zoals het feit dat u op maandag en donderdag op de markt stond, en dat u van de taliban 500 dollar per maand zou krijgen als vergoeding voor uw toetreding (Verklaring CGVS, vraag 5). Toen u werd gevraagd waarom u verschillende details hebt meegedeeld, maar iets essentieels als het talibanverleden van uw vader achterwege hebt gelaten, verklaarde u dat u toen wel hebt meegedeeld dat uw vader bij de taliban was, maar dat ze u toen hebben gezegd dat u dat tijdens het grote interview zou kunnen uitleggen (CGVS, p. 21). Dat men op de DVZ zou noteren dat u op maandag en donderdag op de markt stond, maar vervolgens achterwege zouden laten dat de taliban u opzochten omdat u de zoon was van een grote talibancommandant, is weinig aannemelijk. De vaststelling dat u de verhaallijn over uw vader pas later aan uw asielrelaas hebt toegevoegd, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet langer geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vluchtmotieven, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict

volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in het district Balkh in de gelijknamige provincie te worden beoordeeld.

Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat nergens in de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013, door de UNHCR wordt opgeroepen tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Balkh.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie aan administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet doorheen het ganse jaar 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie aan administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat de situatie in de provincie Balkh er al een tweetal jaren op vooruit gaat. Men kan stellen dat de rust teruggekeerd is in de provincie Balkh.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Balkh aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het CGVS, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De verzendingsbewijzen tonen enkel aan dat u banden heeft in de provincie Balkh, hetgeen in deze beslissing niet onmiddellijk ter discussie wordt gesteld. Wat betreft de twee (dreig)brieven van de taliban werd hierboven reeds opgemerkt dat Afgaanse documenten steeds met de nodige omzichtigheid dienen te worden benaderd. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Dergelijke documenten zijn dan ook enkel bewijskrachtig indien ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 A van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de schending van artikel 48/3, artikel 57/7bis en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een eerste onderdeel stelt hij dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met de documenten die hij aandraagt als bewijs van zijn leeftijd en de bedreigingen die hij onderging vanwege de Taliban. Met betrekking tot de taskara en de twee dreigbrieven merkt hij op dat een bepaalde waarde gehecht moet worden aan documenten die gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en consistente verklaringen. Hij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) vertrekt vanuit de conclusie dat verzoeker minstens 17,7 jaar moest zijn op het moment dat S. A. hem voor het eerst benaderde. Verzoeker verklaarde nochtans dat hij op dat ogenblik 13 à 14 jaar oud was en derhalve 17 jaar was toen hij Afghanistan verlaten heeft. Dit relaas is coherent er wordt bevestigd door de taskara die werd neergelegd. Verzoeker verwijst naar het feit dat hem verteld werd dat hij 14 jaar was in het jaar 1387 (2008), bovendien vertelde verzoeker tijdens het interview dat zijn vader overleden is in 1377 (1998). Indien verzoeker is geboren in 1373, dan is zijn vader overleden toen hij vier jaar was, wat overeenkomt met zijn verklaringen dat zijn moeder stierf toen hij vijf jaar was en zijn vader ervoor. Verzoeker meent dan ook dat zijn verklaringen wel degelijk coherent zijn. Verder betwist verzoeker het motief dat na "gedegen" onderzoek corrupte documenten niet van authentieke documenten kunnen worden onderscheiden; het CGVS heeft geen enkel onderzoek gedaan naar dit stuk. Er wordt enkel verwezen naar een rapport dat werd opgesteld door een ambtenaar die werkzaam is op het CGVS. Verzoeker trekt dan ook de objectiviteit van deze informatie in twijfel. De documenten die hij voorlegde zijn coherent met zijn verklaringen: verzoeker stelde dat hij 3,5 jaar voor zijn vertrek werd aangesproken door S. A. en dat hij 17 was bij aankomst, deze gebeurtenis vond dus plaats rond zijn 13 of 14 jaar; de twee dreigbrieven vermelden de naam van verzoekers vader, namelijk G. M. en de naam van zijn oom. De tweede dreigbrief vermeldt dat er reeds een eerste werd verstuurd.

Verzoeker verwijst naar het arrest *Singh tegen België* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 oktober 2012 dat stelt dat zorgvuldig moet worden omgegaan met documenten die verzoekers tijdens de asielprocedure hebben aangebracht. Louter stellen dat deze niet bewijskrachtig zijn omdat ze gemakkelijk vervalst of verkocht worden is niet voldoende. De asielinstanties hadden de authenticiteit van de documenten zelf moeten onderzoeken. Verzoeker meent dan ook dat het CGVS tekort geschoten is in zijn taak om alle relevante gegevens van de zaak te onderzoeken; de taskara samen gelezen met de twee dreigbrieven vormden volgens verzoeker een voldoende sterke indicatie dat hij vervolging te vrezen heeft van de Taliban. Indien geen bewijswaarde wordt toegekend aan de documenten kan verzoeker enkel nog terugvallen op de verklaringen die hij aflegde. Het is dan ook de taak van het CGVS om objectieve en transparante onderzoeksmethoden te ontwikkelen.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van een politieke overtuiging. Dit objectief element werd niet voldoende onderzocht. Het CGVS heeft zich beperkt tot het ondermijnen van de geloofwaardigheid van verzoekers relaas en heeft niet onderzocht of verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw het slachtoffer zou worden van vervolging. De realiteit van het risico wordt aangetoond door de dreigbrieven en door de rapporten van de internationale organisaties over Afghanistan. Verzoeker stelt dat uit het rapport van UNHCR wel degelijk blijkt dat dwang wordt uitgeoefend ten behoeve van gedwongen rekrutering. Waar nog wordt gesteld dat het niet mogelijk is dat een lokale Taliban-commandant na zovele jaren nog weet dat verzoeker de zoon is van een Taliban-commandant en hem daarom wil rekruteren, wijst verzoeker naar het EASO-rapport van 10 juli 2012 waaruit blijkt dat er verschillende methodes bestaan om te rekruteren en dat verzoekers relaas aldus overeenstemt met een mogelijk scenario waarbij hem in hoofde van zijn verwantschap wordt gevraagd om de Taliban te vervoegen. Met betrekking tot verzoekers onwetendheid over de activiteiten van zijn vader, wijst verzoeker erop dat hij verklaarde dat hij opgevoed werd door zijn oom die hem nooit veel informatie heeft gegeven over zijn echte vader. Het is dan ook normaal dat hij hierover niet veel kon vertellen. Met betrekking tot het tijdstip waarop verzoeker te weten is gekomen dat zijn vader een Taliban-commandant was, meent verzoeker dat niet duidelijk is hoe dit een

fundamenteel verschil maakt bij de beoordeling van het asielrelaas en wijst hij erop dat het interview bijna vier uur geduurd heeft en dat deze vraag hem wel vijf keer werd gesteld. Bovendien wijst verzoeker erop dat onjuiste verklaringen op zich geen reden kunnen zijn tot weigering van het vluchtelingenstatuut. Waar tenslotte wordt gesteld dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker voor de DVZ (hierna: DVZ) het verleden van zijn vader niet heeft vermeld, stelt verzoeker dat hij dit wel heeft vermeld maar dat dit niet genoteerd werd. Verzoeker stelt dat hij zijn relaas zoals gevraagd zeer bondig heeft weergegeven. Hij is het niet eens met het feit dat dit verleden het cruciale element zou zijn van zijn asielrelaas. Bovendien merkte hij op bij de aanvang van het interview voor CGVS dat hij nog enkele zaken had toe te voegen, zoals het Taliban verleden van zijn vader. De verklaringen van verzoeker, onderbouwd door een taskara en de twee dreigbrieven, tonen dat het verhaal van verzoeker coherent en consistent is. Daar Afghaanse bewijsstukken vaak als corrupt worden aanzien, moet er ten aanzien van een dergelijk asielrelaas worden gesteund op de verklaringen van de verzoeker zelf. Indien deze coherent lijken, wat volgens verzoeker hier het geval is, dan is er een onderzoeksplicht om na te gaan of er een subjectieve vrees is die gestoeld is op een objectieve grond. Dit is aldus verzoeker niet gebeurd. Verzoeker wijst er tenslotte nog op dat conform de richtlijnen van 6 augustus 2013 van het UNHCR, er bijzondere aandacht vereist is ten aanzien van mannen en jongens van strijd bare leeftijd.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, wijst verzoeker erop dat zijn reële herkomst niet in vraag werd gesteld en dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet werd beoordeeld ten aanzien van de provincie Balkh. Hij wijst erop dat in deze provincie meerdere aanslagen plaatsvonden waarbij burgers werden gedood en wijst erop dat conform de richtlijnen van UNHCR niet enkel de directe gevolgen van geweld in overweging worden genomen, maar ook de gevolgen op lange termijn. Hij haalt diverse rapporten aan.

2.2. Stukken

De verwerende partij diende op 24 februari 2013 een aanvullende nota in met betrekking tot de veiligheidssituatie in noord- en west-Afghanistan. Verzoeker heeft kennis genomen van deze aanvullende nota en verzet zich ter terechtzitting niet tegen de neerlegging ervan.

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een uitprint van een persartikel neer met betrekking tot een inbeslagname van wapens in de provincie Balkh, wat een bedreiging blijft vormen op de veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Nopens de vluchtelingenstatus

Verzoeker stelt in essentie dat, op grond van het feit dat hij coherentere verklaringen aflegde, hij als vluchteling moet worden erkend. Daarbij moet opgemerkt worden dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Met betrekking tot zijn leeftijd stelt verzoeker dat hij verklaarde dat hij 13 of 14 jaar oud was toen hij voor het eerst werd benaderd door de Taliban, dat hij dienvolgens Afghanistan heeft verlaten toen hij 17 jaar was en dat die verklaringen coherent zijn omdat ze overeenstemmen met de gegevens van de taskara. De Raad stelt vast dat verzoeker met deze verklaringen enkel zijn standpunt herhaalt, doch daarmee voorbijgaat aan het motief in de bestreden beslissing dat verzoekers leeftijd na medisch onderzoek werd vastgesteld op ten minste 21,3 jaar en dat de werkelijke leeftijd waarschijnlijk nog hoger lag. Dit motief vindt steun in de beslissing van de federale overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 16 maart 2012 (administratief dossier, stuk 15) waarbij na onderzoek van de wijsheidstanden en een radiografie van het sleutelbeen werd bepaald dat verzoeker een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar met een minimum van 21,3 jaar. Verzoeker toont niet aan dat deze beslissing werd vernietigd door de Raad van State of dat hij daartegen een beroep zou hebben ingediend. Verzoeker weerlegt dit motief niet en beperkt zich ertoe te benadrukken dat hij in het gehoor dezelfde leeftijd heeft vermeld als dewelke die wordt vermeld in de neergelegde taskara. De Raad ziet dan ook niet in hoe het feit dat verzoeker een leeftijd zou hebben vermeld die overeenkomt met de door hem neergelegde stukken (waarbij hij zelf erkent dat de bewijswaarde van een Afghaanse taskara relatief is) van aard zijn de conclusies van het dubbel medisch onderzoek te weerleggen.

De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal terecht heeft vastgesteld dat verzoeker zich een leeftijd heeft aangemeten die minstens vier jaar lager ligt dan zijn werkelijke leeftijd. Bijgevolg werden verzoekers verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht terecht ongeloofwaardig bevonden; het is immers niet langer geloofwaardig dat verzoeker als 14-jarige uitstel zou hebben gekregen om zich bij de Taliban te voegen omwille van zijn jonge leeftijd. Dit ondermijnt volledig verzoekers vluchtrelaas. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, stelt de Raad dat er wel degelijk een onderzoek werd gevoerd naar zijn verklaringen, meer bepaald naar verzoekers leeftijd, die een essentiële rol heeft gespeeld bij de afwikkeling van de beweerde gebeurtenissen. Gelet op deze vaststelling heeft de commissaris-generaal dan ook terecht beslist om niet verder rekening te houden met de neergelegde taskara en de dreigbrieven, aangezien deze niet door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund.

Met betrekking tot de rekruteringsmethode en het motief dat het dreigement om verzoeker te onthoofden een contraproductief effect zou hebben en bijgevolg weinig realistisch overkomt, weerlegt verzoeker met de verwijzing naar het UNHCR-rapport waaruit blijkt dat de Taliban soms druk uitoefent bij rekruteringen en dat jonge Afghanen soms overleden familieleden in de Taliban vervangen, niet dat het inderdaad opmerkelijk is dat verzoeker enerzijds wordt uitgenodigd zich vrijwillig aan te sluiten -onder meer omdat zijn vader een Taliban-commandant was- en tegelijk van de weeromstuit wordt bedreigd met onthoofding. De Raad stelt dan ook vast dat dit element terecht als merkwaardig werd aangemerkt en merkt daarbij tevens op dat dit motief niet op zich staat, maar dient te worden gelezen in het geheel van motieven op basis waarvan het relaas ongeloofwaardig wordt bevonden.

Met betrekking tot verzoekers vader merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker nauwelijks iets wist te melden over diens verleden. Waar verzoeker dit verklaart door te wijzen op het feit dat hij zijn vader niet heeft gekend en dat zijn oom er niet over wilde vertellen om verzoeker te behoeden voor de Taliban, merkt de Raad vooreerst op dat dit motief niet op zich staat en dient samen te worden gelezen met de overige motieven met betrekking tot verzoekers leeftijd, het verloop van de gebeurtenissen, de wijze van rekrutering, het feit dat verzoeker in eerste instantie geen melding maakte van zijn vader, enz. Het betreft hier slechts één element in een groter geheel van motieven. Bovendien stelt de Raad vast dat gelet op het belang van de rol die zijn vader gespeeld heeft als belangrijke Taliban-commandant en het niet betwiste feit dat het verleden van zijn vader aan de grondslag ligt van verzoekers problemen, van verzoeker redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij hierover informatie zou trachten in te winnen, in de mate van het mogelijke. Uit het gehoorverslag blijkt echter duidelijk dat verzoeker niet de minste concrete informatie kon geven over het verleden van zijn vader.

Met betrekking tot de wijze waarop verzoeker vernam dat zijn vader Taliban-commandant was, stelt verzoeker dat deze vraag hem wel vijf keer werd gesteld in de hoop hierin een tegenstrijdigheid te vinden. Aanvankelijk antwoordde verzoeker dat Sharif Afghan hem dit had medegedeeld de laatste keer dat hij naar het district Balkh was gekomen. Daarop werd de vraag gesteld waarom S. A. drie jaar had gewacht om dit mee te delen. Aan het einde van het verhoor verklaarde verzoeker S. A. dit reeds in het eerste bezoek had verteld maar pas bij zijn laatste bezoek vertelde dat zijn vader een hoge Taliban-commandant was geweest.

Op de vraag wanneer verzoeker voor het eerst heeft gesproken over het Taliban-verleden van zijn vader verklaarde verzoeker dat dit gebeurde na het gesprek met mullah Karim. Op de vraag waarom verzoeker drie jaar had gewacht om de verhalen over het Taliban-verleden van zijn vader te verifiëren bij zijn oom, verklaarde verzoeker dat hij daar vroeger reeds over had gesproken. Uit deze vraagstelling blijkt geenszins dat er werd gepoogd verzoeker zich te laten tegenspreken teneinde hem op een of

andere tegenstrijdigheid te betrappen, maar dat de interviewer integendeel pogingen doet de onduidelijkheden en ongerijmdheden in verzoekers relaas uit te klaren, ten gevolge waarvan verzoeker telkenmale zijn relaas aanpaste en verder bijstelde. Het zijn deze tegenstrijdigheden die werden vastgesteld.

Daarnaast wordt nog gemotiveerd dat verzoekers bewering dat S. A. reeds bij de eerste ontmoeting over het Taliban-verleden van zijn vader zou hebben gesproken, moeilijk in overeenstemming te brengen is met zijn bijzondere beperkte kennis over de tijd van zijn vader bij de Taliban. Indien verzoeker reeds drie jaar voor zijn vertrek wist dat zijn vader bij de Taliban had gevochten, is het bijzonder opmerkelijk dat hij verzoeker tijdens de gesprekken met zijn oom en S. A., niet meer kennis over het leven van zijn vader zou hebben verzameld, te meer daar verzoeker verklaarde na diens huwelijk met zijn moeder steeds bij zijn oom te hebben gewoond. Verzoeker verklaarde dat de Taliban hem gedurende drie jaar trachtte te overhalen om hun rangen te vervoegen. Dit zou precies gelegen hebben aan het feit dat verzoekers vader zulk een notoire Taliban-commandant was geweest (gehoorverslag CGVS p. 21). Op de logisch daaropvolgende vragen waarover zijn vader het commando had, moest verzoeker het antwoord schuldig blijven. Evenmin wist hij van waar zijn vader afkomstig was, of uit welk district.

De Raad stelt aldus vast dat, gelet op het belang en de rol die verzoekers vader klaarblijkelijk zou hebben gespeeld bij de Taliban, kan worden verwacht dat verzoeker op zijn minst enkele noties heeft van de activiteiten van zijn vader.

Met betrekking tot het niet vermelden van het verleden van zijn vader voor de DVZ, antwoordde verzoeker eerst dat er geen tijd voor was, vervolgens dat het hem niet werd toegestaan om over zijn ouders te praten. Hoewel inderdaad de uiteenzetting van verzoekers problemen zeer summier is, stelt de Raad vast dat verzoeker de hoedanigheid van zijn vader als Taliban-commandant voorstelt als een sleutelement in zijn asielrelaas. Het is dan ook opmerkelijk vast te stellen dat verzoeker hier zelfs geen gewag van maakt in de vragenlijst die werd ingevuld voor de DVZ. Dit is immers het motief voor de vasthoudendheid van de Taliban. In het licht van verzoekers onjuiste verklaringen met betrekking tot zijn leeftijd, de totale onwetendheid om nadere toelichting te geven omtrent de rol van zijn vader of diens belang, is de Raad van oordeel dat deze omissie voor de DVZ mede dient te worden betrokken bij de beoordeling van verzoekers asielrelaas. Te meer daar het de Raad mogelijk lijkt zeer beknopt (verzoeker bleek hoe dan ook geen enkele nadere info te kunnen geven met betrekking tot zijn vader) te vermelden dat hij door de Taliban geïnterviewd werd omwille van het verleden van zijn vader. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker aan het einde van deze vragenlijst uitdrukkelijk verklaarde dat hij niets meer toe te voegen had en deze ondertekende. Ook onder puntje 8 "bijkomende opmerkingen" heeft verzoeker geen andere opmerkingen gegeven. Zijn verklaring dat de DVZ botweg zou geweigerd hebben te noteren dat het verleden van zijn vader de grondslag vormde voor zijn problemen, beschouwt de Raad dan ook als een loutere, niet-gestaafde bewering.

De Raad bevestigt dan ook de beslissing van de commissaris-generaal met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus.

2.3.2. Nopens de subsidiaire bescherming

Uit het feit dat niet langer geloof kan worden gehecht aan door verzoeker aangehaalde gegronde vrees voor vervolging, volgt te dezen dat het risico op ernstige schade, zoals omschreven in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet, met name doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, niet aannemelijk wordt gemaakt. Verzoeker brengt hiertegen geen andere elementen aan dan dewelke reeds hoger werden besproken.

Daarnaast kan ook een subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker bij terugkeer naar het betrokken gebied risico een ernstige bedreiging ondergaat voor zijn leven of persoon.

De bestreden beslissing steunt zich bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013. Op basis hiervan wordt geoordeeld dat, hoewel er sinds 2013 een stijging is van het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's, er niet wordt geadviseerd om aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden en om elk verzoek om internationale bescherming zelfstandig te beoordelen. Derhalve wordt er om te bepalen of er sprake is van veralgemeend willekeurig geweld rekening gehouden met: (1) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (2) het aantal conflict gerelateerde incidenten; (3) het aantal personen die omwille van een conflict ontheemd

werden. Omwille van de sterke regionale conflicten die het conflict in Afghanistan typeren, dient rekening te worden gehouden niet alleen met de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan maar ook met de veiligheidssituatiegebied waarvan verzoeker afkomstig is.

Ten aanzien van verzoeker wordt de veiligheidssituatie onderzocht in het district Balkh, aan de hand van een regionale analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca, het aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - veiligheidssituatie Afghanistan: regionale analyse" van 21 maart 2013. Hieruit blijkt dat de situatie in de provincie Balkh er sinds een tweetal jaar vooruit gaat en dat de rust is teruggekeerd.

Verzoeker verwijst naar persartikelen waaruit blijkt dat in de provincie Balkh meerdere aanslagen plaatsvonden. Hij verwijst naar het meest recente rapport van UNAMA waaruit een opflakking van het geweld in de noordelijke en zuidelijke provincies blijkt.

De Raad stelt vast dat, afgezien van een aanslag in het district Chahar Bolak waarbij een dode en 15 gewonden vielen, er geen sprake is van een aanhoudende stijging van het geweld in de provincie Balkh. De aangehaalde rapporten wijzen voor het overige in algemene termen naar noordelijke en zuidelijke provincies, dit is niet van aard een ander licht werpen op bovenvermelde analyse. Verder houdt verzoeker nog een uiteenzetting met betrekking tot een mogelijk vestigingsalternatief in Kabul, dit houdt echter geen verband met de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat verzoeker kan terugkeren naar de provincie Balkh.

Ook de aanvullende nota van de verwerende partij bevestigt deze visie. Hierin wordt eveneens melding gemaakt van het incident op de markt van Chahar Bolak in september 2013. Daarnaast wordt nog gewag gemaakt van twee aanvallen in Dawlatabad waarbij enerzijds drie leraars werden doodgeschoten en anderzijds een aanval op een checkpoint van een bedrijf in wegenwerken. Ook werd in het zuidelijke Zari-district in september 2013 (COI van 5 december 2013, regionale analyse van Noord- en West-Afghanistan) een politieman gedood door een bembom. Gedurende de wintermaanden van 2013 kwam er bijna geen nieuws over incidenten in de provincie behalve de dood van de gouverneur van het Kushinda-district en zijn lijfwachten door een bembom.

De Raad meent dan ook dat er weliswaar nog incidenten plaatsvinden, maar dat deze gericht zijn tegen de autoriteiten in ruime zin, zonder dat daarbij een ernstige bedreiging is van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in een gewapend conflict.

Het persartikel dat door verzoeker ter terechtzitting nog wordt voorgelegd, bevat enkel een vermelding van een inbeslagname van wapens, waaruit een potentieel risico op onveiligheid wordt afgeleid. Dit is niet van aard de uitgebreide en gemotiveerde beoordeling van de veiligheidssituatie in Balkh te weerleggen.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aldus geweigerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT